

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

A. P.

proti

žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2016, č.j. MV-34504-3/SO-2014

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 3. 2013, č.j. OAM-45156-15/DP-2012, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, jelikož se žalobce nedostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně k pořízení biometrických údajů.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí; zkrácení na svých procesních právech; nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti; dále že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, byl v rozporu se spisy a nemá v nich oporu.
3. Odmítl opožděnost podání žádosti o určení neplatnosti doručení výzvy, za účelem dostavení se k pořízení biometrických údajů. Zdůraznil, že se o zmeškaném úkonu dozvěděl poprvé dne 24. 4. 2013 z rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení.
4. Vytkl správním orgánům, že odůvodnění rozhodnutí je rozporuplné, jelikož nemohl nezávisle na své vůli učinit zmeškaný úkon, tj. předat své biometrické údaje (otisky prstů). Správní orgán I. stupně totiž odmítl otisky od žalobce převzít, neboť cizinec je na pořízení biometrických údajů objednávan, a nemůže kdykoli požádat o jejich převzetí.
5. Namítal, že neprodloužení pobytu bude mít negativní dopad do jeho rodinného a soukromého života. Navíc v době, kdy jsou v důsledku vnitřní situace v zemi původu žalobce vydávána závazná stanoviska dle § 120a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o tom, že vycestování do země původu žalobce není možné. Poukázal v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č.j. 7 As 142/2011-62, dle něhož představuje zastavení řízení zásah do práva cizince na rodinný život s ohledem na obtíže spojené s vycestováním.
6. V obecné rovině namítal nedodržení základních zásad činnosti správních orgánů porušením § 2, § 3, § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3 správního řádu a nedodržením zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí.
7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě trvala na tom, že žalobce podal žádost o určení neplatnosti doručení výzvy ze dne 29. 1. 2013 ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu po zákonné lhůtě. Uvedla, že návrat žalobce do České republiky bylo možné považovat za den, kdy pominula překážka bránící žalobci učinit zmeškaný úkon dle § 41 odst. 2 správního řádu. Přičemž žalobce přicestoval na území České republiky již dne 6. 4. 2013, a mohl se tak již od tohoto okamžiku seznámit se jmenovanou výzvou, jež mu byla vhozena do schránky.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

9. Konstatovala, že neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nepředstavuje v případě žalobce nepřiměřený zásah do čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když žalobce neuvedl jakékoli skutečnosti, z nichž by bylo možné negativní dopad usuzovat. Podotkla, že žádný rodinný příslušník žalobce nemá pobytové oprávnění na území České republiky. Vydání závazných stanovisek ministerstva o nemožnosti vycestovat do země původu žalobce označila za spekulativní a za nepřiléhavé považovala rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na něž žalobce odkazoval v podané žalobě.
10. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítla.

III.

Obsah správního spisu

11. Žalobce podal dne 25. 7. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.
12. Dne 22. 1. 2013 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam č.j. OAM-45156-13/DP-2012 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobci za účelem zaměstnání s platností od sejmutí biometrických údajů do 30. 5. 2013.
13. Výzvou ze dne 29. 1. 2013, č.j. OAM -45156-14/DP-2012 vyzval správní orgán I. stupně žalobce, aby se dostavil do 10 dnů od doručení výzvy na pracoviště správního orgánu I. stupně ke zpracování údajů nezbytných pro vydání (výrobu) průkazu o povolení k pobytu (včetně pořízení biometrických údajů a podpisu určenému k dalšímu digitálnímu zpracování). Součástí výzvy bylo poučení, že pokud se žalobce bez závažných důvodů nedostaví ke zpracování údajů, bude řízení o jeho žádosti zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z příložené doručanky soud zjistil, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 1. 2. 2013 a dne 12. 2. 2013 byla vložena do schránky žalobce.
14. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 11. 3. 2013, č.j. OAM-45156-15/DP-2012 zastavil řízení o žádosti žalobce dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V odůvodnění usnesení shrnul, že žalobce byl vyzván, aby se dostavil ke zpracování biometrických údajů a byl poučen o negativních důsledcích, pokud by se nedostavil. Dle správního orgánu I. stupně je pořízení biometrických údajů nezbytné k vydání průkazu a nemožnost jejich pořízení je takovou vadou, která brání úspěšnému pokračování v řízení. Dovodil tak naplnění podmínky pro zastavení správního řízení. Rozhodnutí si žalobce převzal osobně dne 24. 4. 2013.
15. Dne 24. 4. 2013 došla správnímu orgánu I. stupně žádost žalobce ze dne 23. 4. 2013 o určení neplatnosti doručení výzvy k pořízení biometrických údajů, jelikož žalobce přicestoval na území České republiky až dne 6. 4. 2013. Žalobce k žádosti přiložil kopii svého cestovního dokladu, ze kterého vyplývá, že od 12. 12. 2012 do 6. 4. 2013 pobýval mimo území České republiky. Dne 29. 4. 2013 podal žalobce odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 11. 3. 2013.
16. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná dne 18. 4. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítla a usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 11. 3. 2013 potvrdila. Žalovaná v odůvodnění konstatovala, že žalobce byl od 12. 12. 2012 do 6. 4. 2013 mimo území České republiky, přičemž byl výzvou ze dne 29. 1. 2013 vyzván ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu. Výzva byla doručena žalobci fiktivně dne 11. 2. 2013, a jelikož se žalobce ve stanovené lhůtě nedostavil, správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobce zastavil. K žalobcově žádosti o určení Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

neplatnosti doručení podané dne 24. 4. 2013 dle § 24 odst. 2 správního řádu žalovaná uvedla, že žalobce přicestoval do České republiky již 6. 4. 2013, čímž pominula překážka, která bránila žalobci zmeškaný úkon učinit. Žalobce tak podal žádost po zákonem stanovené lhůtě dle § 41 odst. 2 správního řádu, a proto nemohl být znovu vyzván, aby se dostavil ke zpracování biometrických údajů. Žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že nemožnost pořízení biometrických údajů je vadou, která brání úspěšnému pokračování v řízení, a proto byla naplněna podmínka pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

IV.

Posouzení žaloby

17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
18. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
21. Podle § 117a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ministerstvo pořídí biometrické údaje cizince a jeho podpis, určený k dalšímu digitálnímu zpracování; podpis se nepořídí, pokud cizinci v jeho provedení brání těžko překonatelná překážka. Současně zpracuje s využitím údajů, které jsou o cizinci vedené v informačním systému cizinců, protokol, který obsahuje údaje nezbytné pro vydání průkazu o povolení k pobytu.
22. Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.
23. Podle § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podatel bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.
24. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
25. K námitce žalobce, že jeho žádost o určení neplatnosti doručení byla podána včas v zákonem stanovené lhůtě, soud uvádí, že účastník řízení může požádat o určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu, přičemž pro aplikaci daného institutu je nezbytné, aby byly splněny kumulativně veškeré podmínky stanovené v § 24 odst. 2, resp. v § 41 správního řádu. Prvním předpokladem je podání žádosti v subjektivní lhůtě 15 dnů, která počíná běžet ode dne, kdy pominula překážka, která bránila účastníkovi si písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č.j. 7 Azs 13/2015-28). Za překážku, která bránila žalobci vyzvednout si a seznámit se s výzvou ze dne 29. 1. 2013, žalobce označil svou nepřítomnost na území

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

České republiky, která dle razítek v cestovním dokladu trvala od 12. 12. 2012 do 6. 4. 2013. Soud shodně se závěry správních orgánů konstatuje, že za den, kdy pominula daná překážka, je nutné považovat právě den návratu žalobce do České republiky, tedy den 6. 4. 2013. Od tohoto okamžiku počala běžet lhůta pro podání žádosti o určení neplatnosti doručení v délce 15 dnů dle § 41 odst. 2 věta první správního řádu. Posledním dnem lhůty, ve které žalobce mohl včas požádat o určení neplatnosti doručení výzvy ze dne 29. 1. 2013, tak byl den 22. 4. 2013 (srov. § 40 odst. 1 písm. a), c) správního řádu). Žalobce však doručil svou žádost správnímu orgánu I. stupně osobně až dne 24. 4. 2013, tedy po zákonem stanovené lhůtě. Žalovaná tak posoudila žádost žalobce správně v souladu se zákonem jako opožděnou. Soud neshledal odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rozporuplné, neboť je z něj patrné, že žádosti žalobce o určení neplatnosti doručení nebylo vyhověno právě pro nesplnění lhůty pro její podání. Žalovaná výslovně konstatovala (na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí), že žalobce nedodržel lhůtu pro podání žádosti, a tudíž nemohl být vyzván opětovně ke zpracování biometrických údajů. Pro úplnost soud podotýká, že žalobce nikterak nerozporoval, že by se na adrese, na kterou mu byla výzva doručovaná, nezdržoval nebo by na ní neměl poštovní schránku. Žalobce zároveň adresu, na kterou mu správní orgán výzvu doručoval, sám uvedl i na své žádosti o určení neplatnosti doručení ze dne 23. 4. 2013.

26. V této souvislosti soud upozorňuje, že žalobce převzal usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 11. 3. 2013 o zastavení řízení osobně dne 24. 4. 2013, přičemž jeho žádost o určení neplatnosti doručení výzvy byla datována již ke dni 23. 4. 2013 a žalobce v ní výslovně uvedl, že mu nebylo předáno žádné rozhodnutí ve věci. Z logiky věci je tak zjevné, že žalobce se o výzvě musel dozvědět ještě před tím, než usnesení o zastavení řízení dne 24. 4. 2013 převzal, tudíž jeho tvrzení, že se o písemnosti dozvěděl až převzetím usnesení, neobstojí.
27. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí bude mít negativní dopad do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce tedy namítal, že rozhodnutí správních orgánů nejsou přiměřená dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č.j. 4 Azs 246/2017-35, ve kterém uvedl, že „*povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48).*“ (a dále srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).
28. A rovněž soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017 č.j.10 Azs 206/2016-48, v jehož v části III. D., bodě [41] je uvedeno následující: „*Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, zdejší soud dovodil, že „to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“.

29. Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že v dané věci se žalobce nedostavil na výzvu správního orgánu I. stupně na jeho pracoviště ve stanovené lhůtě k pořízení biometrických údajů dle § 117a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, což správní orgány vyhodnotily jako vadu, která brání pokračování v řízení. Nastane-li jakákoli skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce tak nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka.
30. Odkazuje-li žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č.j. 7 As 142/2011-62, soud poznamenává, že se rozhodnutí týkalo skutkově odlišné situace, neboť žalobkyně žádala o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s manželem, jenž měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt. Nad to soud podotýká, že žalobce sám v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl žádnou konkrétní újmu, kterou by mu žalobou napadené rozhodnutí mělo v jeho rodinném a soukromém způsobit. Naopak žalovaný upozornil, že žádný rodinný příslušník žalobce nemá pobytové oprávnění na území České republiky a z žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vyplývá, že žalobce nemá žádné děti a že jeho manželka, matka i otec žijí v Uzbekistánu. Soud tak posoudil námitku žalobce týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí jako nedůvodnou a ryze účelovou.
31. K obecné námitce žalobce, že nebyly dodrženy zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, soud uvádí, že je pravdou, že v dané věci byly správní orgány povinny vydat rozhodnutí bezodkladně, nejpozději ve lhůtě 60 dní ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. k jeho prodloužení (srov. § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců), přičemž rozhodnutí v těchto lhůtách vydána nebyla. Soud je však toho názoru, že dané pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť zákonem stanovená lhůta k vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou. Nadto soud konstatuje, že domníval-li se žalobce, že správní orgány rozhodují příliš dlouho, mohl sám požádat příslušný nadřízený správní orgán o vydání opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 3 správního řádu), případně se dále bránit před správními soudy v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 až § 81 s.ř.s.).
32. Soud pro úplnost uvádí, že rovněž žalobní námitky, dle kterých správní orgány porušily základní zásady správní činnosti a § 2 a § 3 správního řádu, uplatnil žalobce toliko v obecné rovině, nikterak je blíže nespecifikoval a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci neshledal porušení Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

základních zásad správní činnosti dle části první hlavy II správního řádu. Rovněž soud neshledal důvodnou ani obecnou námitku žalobce, že došlo k porušení § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3 správního řádu a že je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, neboť z rozhodnutí jsou zřetelně patrné důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, relevantní právní úprava i způsob vypořádání žádosti a odvolacích námitek žalobce. Soud v rozhodnutí neshledal ani vadu spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu, nebo podstatné porušení ustanovení o řízení.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. srpna 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.